

██████████ viděl. Současně viděl, že měl obžalovaný v jedné ruce láhev od alkoholu, v druhé ruce PET láhev. Sám svědek ██████████ uvedl, že si neumí vysvětlit, jak obžalovaný mohl házet nožem, když měl v obou rukou láhve. Žádnou zbraň u obžalovaného neviděl ani svědek ██████████

8. Svědek ██████████ tvrdil, že druhé hlídce ruční vysílačkou oznámil, že mají pachatele. Provedenými důkazy, tedy výpovědí svědka ██████████ bylo prokázáno, že tuto část své výpovědi si svědek ██████████ zcela vymyslel. Soud v bodě 23/ odůvodnění rozsudku bagatelizuje obhajobu tím, že tento rozpor komentuje tak, že to neznamená, že nemůže to být pravda, a že svědek ██████████ by z tohoto důvodu měl být nevěrohodný. Ve světle ostatních rozporů ve výpovědi svědka ██████████ se však nabízí varianta, že si tento svědek celou událost výrazně dokreslil a podstatné části jeho výpovědi jsou pouze produktem jeho fantazie. Motiv takového jednání svědka ██████████ je možné nalézt v jeho samotné výpovědi, ze které vyplývá jeho zášť vůči obžalovanému. Není zřejmé v pořádku, aby se příslušník Policie ČR vyjadřoval o obžalovaném jako o fetce z nádraží a cikánovi. Lze konstatovat, že se v případě svědka ██████████ jedná o zášť rasově motivovanou.
9. Situace tak, jak zjevně proběhla, se tedy stala tak, že zasahující policista ██████████ má stále na dohled ██████████ a obžalovaného. Stále je oba vidí a slyší. Vidí, že má obžalovaný obě ruce plné. Poté mu ██████████ řekne, že po něm obžalovaný hodil nůž, který v tu chvíli leží ve křoví. Svědek ██████████ nic takového nevidí a neumí si takovou akci vysvětlit. Svědek ██████████ následně řekne svědku ██████████ že obžalovaný nůž hodil horem, poté, že spodem a nakonec, že jej spíše odhodil. A za této situace soud prohlásí, že výpověď svědka ██████████ je téměř ve shodě s výpovědí svědka ██████████
10. Dále se soud nevypořádal s tvrzením svědků ██████████ kteří uvádějí, že nůž, který byl jako důkaz zajištěn a je součástí spisu, není nožem, který měl obžalovaný u sebe při spáchaném činu. Svědkyně ██████████ uvedla, že nůž, který měl ██████████ u sebe, měl jiné ostří, byl vroubkovaný a špička končila zaoblením. Vnímání ostří jako vroubkovaného připisuje svědkyně ██████████ možná optickému klamu nebo nečistotám, jinou špičku nože však těmto vlivům připsat nelze. Svědek ██████████ si byl při své výpovědi zcela jist, když uvedl, že nůž, který mu byl předložen, není nožem, kterým na něj obžalovaný útočil. Útok byl proveden vlnkovaným nožem na chleba bez špičky, čímž se tento svědek zcela shoduje se svědkyní ██████████ Nelze tedy vyloučit variantu, že nůž zajištěný policií není tím nožem, kterým obžalovaný provedl útok popsany ve výroku 1/ rozsudku a je možné i to, že se nejedná o nůž, kterým měl obžalovaný útočit na poškozeného ██████████ Případá v úvahu i varianta, že nůž, kterým spáchal útok na ██████████ je nožem, který byl jako důkaz zajištěn, svědčily by tomu stopy krve ██████████ na čepeli nože. Nemusí se však jednat o tentýž nůž, který měl obžalovaný odhodit po výzvě svědka ██████████ Tato varianta by celkem dobře vysvětlovala to, co se na místě odehrálo. Obžalovaný nůž odhodil předtím, než se pral s ██████████ jak uvedl svědek ██████████ Dost dobře jej mohl odhodit do křoví, ve kterém nůž našla policie. Potom zašel do domu, kde se mohl vybavit jiným nožem, který upustil po výzvě svědka ██████████ Pak by nůž neopsal dráhu kolem ramene svědka ██████████ a může být pravdivá verze obžalovaného mohutně podpořená tvrzením svědka ██████████ který by patrně upuštění nože drženého obžalovaným u pravého stehna vidět nemohl. Samozřejmě se jedná o konstrukci obhajoby, nicméně o konstrukci, která celý skutkový děj popisuje možná lépe, než obžaloba a rozsudek, který verzi obžaloby převzal.
11. Soudu I. stupně odvoláním vytýkáno, že se vůbec nezabýval subjektivní stránkou trestného činu. U trestného činu násilí proti úřední osobě se vyžaduje úmysl přímý, neboť pachatel jedná s cílem působit na výkon pravomoci úřední osoby tak, aby napadená úřední osoba buď svou pravomoc vůbec nevykonala, nebo ji vykonala jinak, než ji zamýšlela vykonat předtím, než došlo k použití násilí, anebo jedná úmyslně pro výkon pravomoci úřední osoby.
12. V případě obžalovaného nebyl přímý úmysl prokázán a ostatně ani prokazován. Pokud si představíme situaci, ve které se obžalovaný nacházel, je nutno vidět osobu pod zásadním vlivem (viz znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odbor psychiatrie) drog, léků a alkoholu, na kterého ve tmě křičí uniformovaný policista výzvy, ať už bylo jejich obsahem cokoli. Soud I. stupně se

Shodu s prvopisem potvrzuje Alice Srbová.

zjevně nemýlí, když uvádí, že situace byla nepřehledná a sled událostí rychlý, nicméně i tak je přesvědčen, že v takové chvíli obžalovaný, který sotva koordinuje své pohyby a téměř neví, co dělá, v úmyslu přímém působí na výkon pravomoci úřední osoby tím, že po něm hodí nůž. Pokud obžalovaný nůž vůbec hodil a pouze jej neupustil, jak se nabízí z důkazů výše uvedených, pak tak daleko pravděpodobněji učinil z úleku, než ve snaze jakkoliv útočit.

13. Ostatně ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, obor soudního lékařství, vyplývá, že pravděpodobnost vzniku zranění je i v případě, že by byl útok proveden tak, jak je soudem popisován, velmi malá. Ze strany obžalovaného by se tedy jednalo o útok zcela nezpůsobitý přivodit jakékoliv zranění. Hodnocení tohoto důkazu soudem je krystalickým příkladem toho, jak soud v této věci důkazy hodnotil. V přípravném řízení byl zadán zmiňovaný znalecký posudek. Poté, jak soud tento důkaz zhodnotil, uniká obžalobě smysl toho, proč byl vůbec tento důkaz obstaráván. Pokud by totiž výsledkem posudku bylo, že hod nožem byl důrazným útokem na poškozeného s vysokým rizikem závažného zranění, jednalo by se o zjevně o důkaz zásadního charakteru, který by s ještě větší jistotou vedl k odsouzení obžalovaného. Pokud však znalec v posudku došel k závěru, že útok nebyl způsobitý přivodit újmu na zdraví, dalo by se očekávat, že tento závěr povede soud k tomu, že pokud tedy vůbec byl nůž hozen tak, jak bylo prokázáno, nemohlo se nikomu nic stát. To se ovšem nestalo. Soud uzavřel, že podle znalce je vznik zranění možné obecně připustit a je tedy nutné jednání obžalovaného vyhodnotit jako útok způsobitý přivodit zranění. Obhajoba si je vědoma toho, že k naplnění skutkové podstaty násilí proti úřední osobě není nutné, aby došlo ke vzniku zranění, nicméně i tak by se očekávalo, že soud pečlivě vyhodnotí, zda útok vůbec proběhl, a pokud ano, zda byl způsobitý někomu ublížit. Reagoval by soud stejně citlivě za situace, kdyby obžalovaný odhodil klacek nebo některou z lahví, které měl v ruce? Asi ne.
14. Závěrem obžalovaný tedy shrnuje své zásadní argumenty v tom směru, že odsouzení je založeno výhradně na svědecké výpovědi svědka [REDAKCE] která v konfrontaci s ostatními důkazy neobstojí a zakládá zásadní pochybnosti, které musí být hodnoceny ve prospěch obžalovaného. Není vyvrácena teorie o dvou nožích, které se nacházely na místě činu. Obžalovanému nebyla prokázána forma zavinění ve formě přímého úmyslu, která je pro odsouzení nezbytná. Útok obžalovaného, pokud by bylo prokázáno, že se skutečně stal, byl zcela nezpůsobitý přivodit jakékoliv nepříznivé následky.
15. S ohledem na hodnocení svědeckých výpovědí zasahujících policistů soudem I. stupně proto navrhuje obžalovaný, aby odvolací soud provedl důkaz výsledkem svědků [REDAKCE] a [REDAKCE] za účelem osvětlení rozporů v jejich výpovědích.
16. Obžalovaný [REDAKCE] proto navrhuje, aby odvolací soud ve věci sám rozhodl tak, že se zprošťuje obžaloby pro skutek uvedený pod bodem 2/, a to proto, že se skutek nestal, event. proto, že skutek není trestným činem.
17. Ve veřejném zasedání konaném dne 9. 11. 2022 poté, co předsedkyně senátu konstatovala napadený rozsudek, obhájce obžalovaného přednesl podané odvolání v plné shodě s jeho písemným vyhotovením tak, jak toto založeno na č.l. 250, 265 – 267 trestního spisu a z něho zdůraznil stěžejní odvolací námitky. Obžalovaný nepovažuje za pravdivé to, co uvádí soud I. stupně ve svém rozsudku v tom smyslu, že jediným přímým svědkem události měl být svědek [REDAKCE]. Není to tak. Jak svědek [REDAKCE] tak svědek [REDAKCE] shodě uvádějí, že svědek [REDAKCE] byl po celou dobu na dohled i na doslech od svědka [REDAKCE] i od obžalovaného v době, kdy se [REDAKCE] měl stát předmětem útoku. Uvedl to svědek [REDAKCE] svědek [REDAKCE] v podstatě řekl totéž, že byl po celou dobu na dohled i na doslech a stále [REDAKCE] viděl. Současně uvedl, že obžalovaný měl v té době v jedné ruce láhev alkoholu, v druhé ruce PET láhev a neumí si tedy vysvětlit, jak by mohl obžalovaný v takové situaci házet nožem. Situace podle obou zmiňovaných proběhla tak, že zasahující policista [REDAKCE] měl stále na dohled [REDAKCE] i obžalovaného, vidí, že obžalovaný má obě ruce plné a poté mu [REDAKCE] řekne, že po něm obžalovaný hodil nůž, který je v tu dobu ve

křoví. Svědek [REDACTED] přesto nic takového neviděl, neumí si takovou situaci vysvětlit a svědek [REDACTED] následně svědkovi [REDACTED] popíše hned několik variant toho, jak se útok měl stát. Jedna varianta je taková, že obžalovaný nůž odhodil horem, druhá varianta, že jej hodil spodem a nakonec, že jej spíše obžalovaný odhodil. Pokud soud tedy uvádí ve svém rozsudku, že obžalovaný popisuje pokaždé jinak, jak se ta situace stala, tak to svědek [REDACTED] činí také.

18. Pokud jde o návrhy na doplnění dokazování, ty jsou již uvedeny v písemném odvolání. Jedná se o požadavek obžalovaného na výslech svědků [REDACTED]. Tyto důkazy by měly být provedeny v rámci odvolacího řízení.
19. Státní zástupkyně k odvolání obžalovaného uvedla, že rozsudek v napadené části je zákonný. Připomněla, že v odvolání je opakována argumentace uplatněná v předchozím řízení. Dle názoru státní zástupkyně se Okresní soud v Táboře s obhajobou obžalovaného spolehlivě vypořádal, správně označil výpověď policisty [REDACTED] za věrohodnou. Tedy skutkové a právní závěry soudu I. stupně lze považovat za správné. Za situace, kdy obžalovaný byl shledán trestně odpovědným, s přihlédnutím k předchozím trestním postihům, je státní zástupkyně téhož názoru jako soud I. stupně, tj. že jiný než trest odnětí svobody v nepodmíněné formě nepřichází v úvahu. Výměra v sazbě odnětí svobody 6 měsíců až 6 let je zcela odpovídající, reflektující veškerá zákonná kritéria. Státní zástupkyně pro průběh veřejného zasedání neučinila dalších návrhů na doplnění dokazování a navrhla, aby odvolání obžalovaného bylo postupem podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné zamítnuto.
20. Z iniciativy odvolacího soudu dokazování doplněno o čtení důkazů listinné povahy. Ze spisů Okresního soudu v Táboře sp. zn. 6 T 44/2016 a 5 T 88/2020 čtena pravomocná meritorní rozhodnutí. Pro úplnost čten rozsudek Okresního soudu v Táboře ze dne 8. 2. 2022, č.j. 3 T 132/2021-37, který právní moci nabyl dne 29. 6. 2022. Konstatován obsah usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích - pobočky v Táboře ze dne 29. 6. 2022, č. j. 14 To 90/2020-78. Jako poslední důkaz listinného charakteru proveden zcela aktuální opis rejstříku trestů obžalovaného na č.l. 271 – 272, z něhož se podávají jeho četné soudní postihy. K provedeným důkazům se obžalovaný nevyjádřil.
21. Rozhodnutí o dalších důkazních návrzích ze strany obžalovaného si senát krajského soudu vyhradil do závěrečné porady senátu. Poté, co dokazování prohlášeno předsedkyní senátu za skončené, obhájce obžalovaného odkázal na písemné vyhotovení odvolání a navrhl, aby odvolací soud rozhodl ve prospěch obžalovaného tak, že tento se zproští uje obžaloby pro skutek uvedený v obžalobě pod bodem 2/, a to proto, že se skutek nestal, a v souvislosti s tím, aby zároveň bylo nově rozhodnuto o přiměřeném trestu za skutek popsany pod bodem 1/ obžaloby, ke kterému se obžalovaný [REDACTED] doznal. Státní zástupkyně odkázala na konečný návrh, který učinila v předchozím přednesu. Obžalovaný práva posledního slova nevyužil.
22. Krajský soud, jako soud odvolací, ve smyslu ust. § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal rozsudek soudu I. stupně v dotčených výročí, tedy ve výroku o vině pod bodem 2/ a v navazujícím výroku o trestu, přezkumu podrobil taktéž i zákonnost řízení, které vydání zmíněného rozhodnutí předcházelo. Učinil závěr, že oprávněmu prostředku obžalovaného nelze přisvědčit, přičemž důvody tohoto rozhodnutí jsou rozvedeny níže.
23. Odvolací soud v první řadě neshledal nic, co by svědčilo v dané trestní věci o porušení procesních norem. Soud I. stupně a před ním i ostatní orgány činné v trestním řízení postupovaly dle příslušných ustanovení trestního řádu a nikterak neporušily práva obžalovaného [REDACTED] zejména jeho právo na obhajobu. Obžalovaný byl již od přípravného řízení zastoupen soudem ustanoveným obhájcem, neboť u něho vyvstaly důvody nutné obhajoby podle § 36 odst. 3 trestního řádu. Okresní soud v Táboře ve věci konal řádně a při zachování zákonných lhůt hlavní líčení dne 31. 8. 2022, v jehož průběhu poskytl obžalovanému dostatečný prostor pro vyjádření ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu a k důkazům o nich, v ostatních směrech pak plně setřil jeho zákonem zakotvená práva. Odvolací soud si tedy dovoluje tvrdit, že řízení, které

napadenému rozsudku předcházelo, netrpí takovými vadami, které by měly za následek porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit řádná objasnění věci a které by mohly negativně ovlivnit správnost a především zákonnost napadeného rozhodnutí. Nebyly tedy zjištěny žádné vady, které by ve svém důsledku mohly vést ke zrušení rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 31. 8. 2022, č.j. 5 T 123/2022-253, a to ve smyslu ust. § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.

24. Předně nutno uvést, že obžalovaný [REDAKCE] dobrovolně a bez nátlaku prohlásil, že je vinen jednáním popsaným v obžalobě Okresního státního zastupitelství v Táboře ze dne 13. 7. 2022, č.j. ZT 93/2022-44 ohledně skutku pod bodem 1/ a souhlasil též s popisem skutku a právní kvalifikací, čímž splnil všechny požadavky pro aplikaci ust. § 206c trestního řádu. Procesní soud následně v souladu s ust. § 206c odst. 4 trestního řádu za souhlasu státní zástupkyně prohlášení viny obžalovaného přijal a dále neprováděl v tomto směru ohledně žalované trestné činnosti pod bodem ad 1/ dokazování.
25. S ohledem na výše řečené se proto odvolací soud ke skutkovým závěrům soudu I. stupně a jím užití právní kvalifikaci nebude obsírněji vyjadřovat, neboť do výroku o vině pod bodem ad 1/ napadeného rozsudku ani odvolání obžalovaného nesměřovalo.
26. Odvolací soud se proto v rámci své přezkumné povinnosti zaměřil na výrok o vině pod bodem 2/ napadeného rozsudku, k němuž má obžalovaný [REDAKCE] velké množství výhrad. Pokud jde o shromážděný důkazní rámec k tomuto napadenému výroku o vině, odvolací soud konstatuje, že procesní soud provedl všechny reálně dostupné důkazy ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a vytvořil si tak náležitou důkazní základnu pro věcně správné a spravedlivé meritorní rozhodnutí o vině obžalovaného. Lze tedy tvrdit, že podstatné důkazy, potřebné pro zjištění, zda se stal skutek, v němž je podanou obžalobou pod bodem ad 2/ spatřován zločin násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, a zda jej spáchal právě obžalovaný [REDAKCE] byly opatřeny již v průběhu řízení přípravného a následně zcela řádným a především procesně přijatelným způsobem provedeny v průběhu hlavního líčení. Jenom pro připomenutí, procesní soud osobně vyslechl obžalovaného [REDAKCE] kdy podle § 207 odst. 2 trestního řádu i přečetl jeho výpověď z přípravného řízení a taktéž i jeho výpověď, kterou učinil u vazebního zasedání. Obžalovaný stejně tak jako státní zástupkyně dali procesnímu soudu souhlas se čtením protokolů o výslechu svědků [REDAKCE]
[REDAKCE] Za splnění podmínek § 211 odst. 5 trestního řádu soudem přečteny i obsahy znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství a znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Procesní formou podle § 213 odst. 1 trestního řádu a § 213 odst. 2 trestního řádu provedeny důkazy listinného charakteru, které konkretizovány v protokolu o hlavním líčení na jeho straně 4 – 5.
27. Procesní soud tedy splnil svoji povinnost, která mu vyplývá z ust. § 2 odst. 5 trestního řádu a následně shromážděné důkazy vyhodnotil v intencích ust. § 2 odst. 6 trestního řádu, což je dokumentováno i způsobem, jakým tyto důkazy ve vztahu k bodu ad 2/ napadeného rozsudku rekapituloval, rozebral a vyhodnotil ve velmi přiléhavém odůvodnění svého rozhodnutí.
28. Odůvodnění napadeného rozsudku, které se vztahuje právě k namítanému výroku o vině pod bodem ad 2/ napadeného rozsudku, je velmi logické. Splňuje veškeré náležitosti dané § 125 trestního řádu. Odvolací soud připomíná, že procesní soud v napadeném rozsudku, jeho části odůvodňující velmi pečlivě rozebírá jednotlivé provedené důkazy a z informací z nich plynoucích vyvozuje naprosto správné a pochybnosti nevzbuzující závěry. S ohledem na to, že dokazování v dané trestní věci lze považovat za kompletní, je ve smyslu ust. § 263 odst. 7 trestního řádu odvolací soud hodnocením provedených důkazů, tak je učinil Okresní soud v Táboře ve vztahu k bodu ad 2/ napadeného rozsudku, vázán. Odvolací soud zmiňuje, že ani on sám neshledal potřebu dokazování jakkoli doplňovat, byť to bylo obžalovaným [REDAKCE] navrhováno v průběhu odvolacího řízení. Osobní výslechy jím navržených svědků, shledal odvolací soud za

naprosto nadbytečné. Všechny protokoly, které obsahují jejich výpovědi z přípravného řízení, byly zcela procesní formou provedeny v průběhu hlavního líčení dne 31. 8. 2022. Sám obžalovaný netrval na osobním slyšení svědků, dal bez jakéhokoli nátlaku souhlas právě jen se čtením protokolů o jejich výslechu. Navíc z pohledu odvolacího soudu jednotlivé protokoly o výslechu svědků jsou velmi podrobné, poskytující soudu obraz o tom, co se na místě předmětné události stalo. Lze tedy shrnout, že procesní soud disponoval dostatečným množstvím důkazních prostředků, které mají určitou vypovídací hodnotu a důkazní sílu, a které jsou schopny ve svém souhrnu vinu obžalovaného [REDAKCE] skutkem pod bodem ad 2/ napadeného rozsudku, prokázat.

29. Odvolací soud vědom si námitek, které ve vztahu k tomuto skutku obžalovaný prezentuje ve svém opravném prostředku, musí jenom zdůraznit, že shodné argumentace bylo užito již před soudem I. stupně a ten se s ní náležitým způsobem vypořádal a jasně i vysvětlil, proč obhajoba obžalovaného [REDAKCE] nebyla shledána za opodstatněnou. Přestože se obžalovaný snaží znevěrohodnit výpověď policisty [REDAKCE] mimo této jeho výpovědi soud disponoval i výpověďmi dalších policistů, kteří na místě zasahovali. V těchto výpovědích nelze zaznamenat tak zásadní rozpory, které by vyvrátily tvrzení svědka [REDAKCE] že po něm obžalovaný v rámci služebního zákroku hodil nůž. Navíc vyhrocená a nebezpečná situace na místě vyžadovala koordinaci operačního důstojníka Policie ČR, který byl v kontaktu se dvěma policejními hlídkami a to, že byl po policistovi [REDAKCE] hozen obžalovaným nůž, bylo náležitě zdokumentováno v záznamu komunikace zasahujících policistů právě s operačním důstojníkem.
30. Odvolací soud proto odmítá tvrzení a konstrukce obžalovaného [REDAKCE] který se snažil soud I. stupně a potažmo i odvolací soud přesvědčit o tom, že se žalovaný skutek pod bodem ad 2/ podané obžaloby nestal, případně že tento skutek není trestným činem. Dle tvrzení odvolacího soudu existuje dostatek důkazních prostředků, které jsou jasně označeny v rozsudku soudu I. stupně a které jsou navíc vyhodnoceny podle pravidel daných ust. § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy jednotlivě, i ve vzájemných souvislostech a vazbách. V tomto směru může odvolací soud opakovaně odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, kde je proveden rozbor shromážděných důkazů. Z výše uvedených důkazů s odkazem na naprosto podrobné a nanejvýš logické odůvodnění rozhodnutí soudu I. stupně ve vztahu ke skutku pod bodem ad 2/ napadeného rozsudku, je odvolací soud přesvědčen, že rozsudečný výrok soudu I. stupně o vině obžalovaného žalovaným zločinem podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku plně odpovídá zjištěné důkazní situaci.
31. Pokud tedy odvolací soud v plném rozsahu akceptoval výrok o vině obžalovaného [REDAKCE] pod bodem ad 1/, 2/ napadeného rozsudku, zaměřil se v rámci své přezkumné povinnosti i na výroky o jemu uložených trestech. K těmto trestům nemá odvolací soud žádných zásadních připomínek. Konstatuje, že soud I. stupně striktně postupoval při ukládání trestů u obžalovaného podle zásad rozvedených v § 39 trestního zákoníku, dostatečně se zabýval i všemi polehčujícími a přitěžujícími okolnostmi, které lze na jeho straně ve smyslu ust. § 41 a 42 trestního zákoníku shledat. Pokud tedy procesní soud u obžalovaného [REDAKCE] dospěl z důvodů, které zcela pregnantně vyargumentoval na straně 9 – 10 napadeného rozsudku k uložení represivního trestu, trestu nepodmíněnému, nikterak nepochybil. Obžalovaný má za sebou bohatou trestní minulost (18 záznamů v opise rejstříku trestů pro různorodou trestnou činnost). Obžalovaný [REDAKCE] je osobou narušenou, která dlouhodobě nerespektuje zákonem nastavené normy a opakovaně se dopouští protiprávního jednání. Za tohoto stavu věci procesní soud zcela správně přistoupil k ukládání trestu nepodmíněného, který je trestem úhrnným za podmínek daných § 43 odst. 1 trestního zákoníku. Trest ve výši 18 měsíců nepodmíněně, uložený podle rozhodné trestní sazby dané § 325 odst. 2 trestního zákoníku, není trestem nepřiměřeným, nespravedlivým, nezákonným. Uložený trest je zcela adekvátní reakcí soudu na protiprávní jednání obžalovaného. Pokud byl obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazen podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku do věznice s ostrahou, jde o rozhodnutí naprosto správné.

32. Za věcně správný a zákonu neodporující je nutno považovat i rozhodnutí soudu učiněné podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku o zabrání kuchyňského nože s plastovou rukojetí bílé barvy, délky čepele 20 cm, který se stal přílohou spisu, s tím, že tato zabraná věc za podmínek § 104 odst. 1 trestního zákoníku připadla státu. Jak trefně vyložil procesní soud, zmíněný nůž není vlastnictvím obžalovaného. Majitel nože není přesně znám. Nelze pochybovat o tom, že nůž je zbraní, která sloužila ke spáchání trestného činu. Není proto vyloučeno, že by tento nůž mohl sloužit ke spáchání jiného zločinu, přestože se jedná o nůž kuchyňský.
33. Za opodstatněný lze pak z pohledu odvolacího soudu považovat i výrok, který byl soudem učiněn v rámci adhezního řízení podle § 228 trestního řádu, jímž byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit na náhradu škody poškozené České průmyslové zdravotní pojišťovně, IČ 47672234, se sídlem Jeremenkova 161/11, Vítkovice, Ostrava, částku 3 261 Kč.
34. Ze všech shora konstatovaných a zevrubněji rozebraných důvodů s odkazem na přílehavé odůvodnění napadeného rozsudku, když odvolací soud nepřisvědčil argumentaci opravného prostředku obžalovaného Alexandra Míka, dospěl ke stanovisku, že s rozsudkem soudu I. stupně, jeho napadenými výroky, se lze v plné míře ztotožnit. Tudíž odvolání obžalovaného shledal nedůvodným a jako takové je postupem podle § 256 trestního řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí odvolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Tábor dne 9. 11. 2022

JUDr. Jiřina Roubíčková v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Alice Srbová.

Alice
Srbová

Digitálně podepsal
Alice Srbová
Datum: 2022.11.14
10:21:18 +01'00'

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 09.11.2022. Připojení doložky provedla Věra Čásková dne 18.11.2022.

